

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Ево поново, браћо и сестре, у овоме Божјем храму, доживљавамо, по ко зна који пут до сада, ову велику и неизрециву радост, ону радост коју су доживљавали први хришћани у Јерусалиму, када се број оних који се спасавају умножавао.

Нема веће радости за хришћанина, него када види да и други приступају Господу Христу, прихватају Његову божанску науку и труде се да иду Његовим путем носећи крст свој. Тако су некада хришћани осећали и доживљавали сваког новог хришћанина који је приступао вери Христовој. Данас тако осећају сви монаси и монахиње, када се у двадесетпрвом веку нађу оне и они, који оставе све светско, све у свету, сва своја занимања, своја уживања, своје школе, своје перспективе, своје бизнисе, узимају крст Христов и иду за Њим. Тада се сви ми веома радујемо, јер се умножава број оних који се спасавају. Тако је било кроз сву историју Цркве Христове, тако је и данас, што сведочи да је сила Божија увек присутна у Цркви Христовој и да Дух Свети упућује онога ко жели да крене за Господом Христом, подстиче га и даје му снаге да крене тим путем, да истраје на њему и да смирено и трпељиво носи крст монашког живота.

Сутра је празник свете, преподобне Петке - Параскеве, једне дивне угоднице Божије, која је живела пре више од хиљаду година, али која је од малена заволела овакав пут и кренула њиме, и целог живота се подвизавала и трудила да угоди Богу и испуни све Његове заповести, и Бог је њу прославио многобројним чудесима која се дешавају од њених светих моштију и од светих извора који су посвећени њеном имену. Познато је свима извор свете Петке на Калемегдану, у Београду. Колико и колико се чуда тамо десило од те свете воде, колико се чуда десило од њених светих моштију у граду Јашију, у Румунији, где сада њене мошти почивају нетљене и целебне.

Ето, уочи тога празника ми смо вечерас доживели ту радост велику, да су се још две сестре из нашега стада, из стада сестре Саре које живе недалеко одавде, удостојиле да приме овај благи јарам Христов на своја плећа и да крену за Господом Христом, носећи монашки чин и монашки подвиг до краја свог живота. Нису оне прве, неће бити ни последње.

У нашем народу српскоме, браћо и сестре, увек је било оних који имају изоштрени ум и спремно срце да чују речи Господње „ко хоће за мнош

да иде нека се одрекне себе, узме крст свој и иде за мнош.“ Многи и многи су то учинили и пре светог Саве, и сам свети Сава и многи после њега до дана данашњега. Ево и ове две сестре вечерас које су се замонашиле и оне су доказ да у нашем народу дела благодат Божија и да је наш народ Богом изабрани народ, да служи и чува веру православну, онакву какву је Господ донео на земљу, предао светим апостолима, а они својим наследницима, и која се чува и одржава до дана данашњега, и остаће та вера и Црква православна непобедива и неизмењива до Другог доласка Господњег, до Срашног суда.

Ви сестре, које је Господ уостојио ове велике части и великога имена монашког, чули сте шта сте обећале Господу Христу, јер овде је Он присутан био са светом Мајком Својом и свим светитељима Својим, да сте дужне испунити оно што сте обећале. То није лако. Зато се ви нисте уздале у своје снаге и на питања која смо постављали нисте одговарале самоуверено: „да ја хоћу, ја могу“, или тако даље, него увек с Божијом помоћи, јер без Божије помоћи не можемо ништа чинити. Наш народ то зна из искуства каже „без Бога ни преко прага!“ Дакле, само са надом на помоћ Божију и милост Божију, али уз уложени наш труд биће резултата, биће успеха и моћи ћемо да испунимо своје монашке завете.

Нека Господ, молитвама свете Петке - Параскеве, свете мученице Агапије и осталих угодника и угодница Божијих, који су Богу угодили у монашком чину, дарује снагу и вама, а и свима нама, да будемо и останемо оно што треба, да будемо православни хришћани до краја свога живота и да нас Господ удостоји Царства Свога Небескога и живота вечнога у њему, да бисмо тамо са свима светима и ми славили Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин!